

“My first experience”

Anders dan de titel doet vermoeden gaat dit stukje niet over, pak 'm beet, 50 jaar geleden, maar over mijn eerste ervaring als aspirant duiker in het open water. Om preciezer te zijn, het water van het Oostvoornse Meer. De hele afgelopen week voelde ik al een lichte spanning en die spanning werd niet veroorzaakt door het werk. Nee, die spanning had alles te maken met de eerste echte duik op een koude zaterdag in december.

Op donderdagavond belde de vrouw van onze duikinstructeur. Het duurde even voordat ik wist wie ik precies aan de lijn kreeg omdat ik nog een vrouw met die naam ken. Uiteindelijk viel het kwartje. Even had ik de hoop dat zij met de geruststellende mededeling kwam dat het niet door ging. Per slot van rekening was het de hele week al miserabel weer, het regende en waaide hard. De omstandigheden moesten natuurlijk wel goed zijn. Maar nee hoor, de instructeur en zijn vrouw hadden kennelijk een ander weerbericht op de radio gehoord dan ik en het ging dus door. Een lichte vorm van teleurstelling ging door mij heen en ik moest ook even iets weg slikken. Shit

Waarom ik er tegen op zag? Laat ik zeggen dat het grote onbekende mij erg bezig hield. Welke gek springt er nu ook in een plas water zonder precies te weten wat zich daar allemaal bevindt en wat er allemaal te zien is. Maar goed, er was geen ontkomen meer aan. De slaap op vrijdag kon ik dan ook slecht vatten en zelfs een droom over het duiken diende zich aan. Er gebeurde niets afgrijselijks in die droom dus ik vergat het snel. Toch stond ik de zaterdagochtend redelijk ontspannen op. Het weer was nog steeds vreselijk maar volgens de instructeur zou dat allemaal wel goed komen. Ik werd pas om 13:00 uur verwacht dus er kon met het weer nog van alles gebeuren. Om een uur of 10:00 kwam mijn baas Hans nog even langs om iets op te halen. Hij wist van mijn avontuur en keek daarbij bedenkelijk. "Ga je niet te diep en kom je weer boven?" waren zijn gemeende woorden. Het werk ging natuurlijk ook na het weekend verder. Ik kon hem redelijk gerust stellen door te zeggen dat we niet dieper dan 5 meter mochten gaan. Hij fronste zijn wenkbrauwen en wenste mij succes. Een aardige baas nietwaar? Voor het vertrek at ik nog een broodje. De eerlijkheid gebied te zeggen, dat ik wel eens met meer smaak en sneller een broodje naar binnen heb gewerkt. Zo niet deze keer. Uiteindelijk lukte het me toch om het broodje vanuit de wangzakken naar binnen te spoelen met een glaasje melk. Met een lege maag duiken is natuurlijk ook niet goed.

Precies om 13:00 uur kwam ik bij de instructeur aan. Hij deed open en had zoals gewoonlijk weer een een big smile en straalde de gebruikelijke rust uit. Daar is hij echt een kei in! "Goedemorgen" zei ik terwijl het al middag was. Spanning? We mochten nog even binnenkomen. De medecursisten waren er ook. Alles was tot in de puntjes geregeld. Dat maakt het voor de aspirant duiker, ik dus, ook allemaal wat makkelijker. Op de vraag van de dive-master of ik er klaar voor was moest ik even het antwoord schuldig blijven. Door de rust die zij uitstraalde kreeg ik er vertrouwen in. Redelijk ontspannen stapte ik in de auto.

In colonne reden we richting het Oostvoornse Meer. Daar aangekomen waaide het stevig, werd de lucht steeds donkerder en kon een buitje niet lang uitblijven. Er stonden nog net geen schuimkoppen op de golven. Niet echt lekker dus. Er waren deze keer niet zoveel "collega" duikers aan het werk want de parkeerplaats was bijna leeg. Maar ja, alleen de echt uitslovers springen met dit weer in het water. Ik? Ja! Op de parkeerplaats moest ik me verkleden. De instructeur had een mooie en 8 mm dik pak voor me gehuurd. Eerst moest ik natuurlijk de duikset optuigen. Geroutineerd klaarde ik deze klus. Met moeite kreeg ik het pak aan. Het zat erg strak en niet erg comfortabel. Het zijn van die pakken waar je feilloos de vetrollen ziet zitten en ook in mijn pak was dat het geval. Wat jammer toch. Ook het lopen gaf, laat ik zeggen in het gebied tussen de liezen, ietwat problemen. Nadat ik de kap had dicht geritst kreeg ik gevoel alsof iemand mijn keel dichtkneep. Optimistisch als de instructeur is vertelde hij me dat het allemaal goed zou komen. Later zou hij gelijk krijgen!

Nadat ik mijn masker van een laagje gel had voorzien, ik 10 kg lood om de heupen had gesespt, mocht de duikset om. Nog even een buddy checkt en gaan! Ik mocht kiezen, of "waggelend" het water in of met een commandosprong. Dat laatste is vanaf een steiger het ongewisse en de kou tegemoet springen. Ik koos, evenals mijn medecursisten voor het laatste. Blik op oneindig, vuist vooruit, masker en ademautomaat vast en springen. Het gaat zo snel dat je eigenlijk geen idee van de kou hebt. Je merkt het even aan de versnelde ademhaling en dan verdwijnt de kou als vanzelf. Ik zal niet zeggen dat ik het warm had, maar toch. Van de uitrusting merk je in het water helemaal niets meer. De spanning is er toch nog even. Je bent daar ook nooit onder water geweest maar een blik in de ogen van de instructeur stelt je gerust. Het komt wel goed. Met handsignalen geeft hij dan het sein om

“My first experience”

onder te gaan. Na een afdaling van ruim één meter dacht ik: "Nee, dit is niets voor mij." Gelukkig had één van de medecursisten problemen met het lood en kwam niet goed onder water. Dat was mijn redding. Ik mocht ook weer naar boven. "Het trapje op en wegwezen" was mijn eerste ingeving. Gelukkig bedacht ik me en wilde ik me ook niet laten kennen. De medecursist was uiteindelijk zover en ik mocht ook weer onder water. Gelukkig had ik alles goed onder controle en kreeg ik er ook ineens zin in.

Op twee meter diepte moesten we op de "knetjes". Ingewijden weten wat ik bedoel. Ik wist hoe diep het was omdat ik een mooie duikcomputer om had gekregen. De instructeur gaf onder water het signaal dat ik mocht vinnen met mijn buddy en daar ging ik. Snel was ik aan de omgeving gewend en het zicht was al met al 5 tot 10 meter. Ik had het niet koud. Verrassend. Onder water leek het wel een excursie. Banken, auto's, bootjes en andere troep die daar t.b.v. het duiken was gedumpt. Ook zag ik verschillende kleine visjes, veel schelpen en zeewier. Het was werkelijk fascinerend voor de omstandigheden in het Oostvoornse Meer. Stiekem keek ik zo af en toe op de duikcomputer en zag ik dat ik steeds dieper ging. De instructeur had er kennelijk zin in en ik deed het zo goed dat hij het verantwoord vond. Van andere duikers had ik geen last. Op enig moment volgde ik een spoor van autobanden en zag ik op de computer dat ik op bijna 11 meter zat. Ik voelde me geweldig en een lichte vorm van euforie maakte zich van mij meester. Zeker nadat ik vanaf die diepte omhoog keek en een prachtig helder beeld zag waarin de luchtbelletjes speels en dansend omhoog dwarrelden. Fantastisch.

Nu kun je onder water moeilijk een aria zingen anders had ik dat zeker gedaan. De instructeur had weer helemaal gelijk gekregen. Het werkt echt ontspannend en dan zie je nog maar relatief weinig. Hoe moet dat straks allemaal wel niet in het tropische water van Diani Beach in Kenia zijn? Ik heb er werkelijk geen voorstelling van. Als een volleerde duiker probeerde ik met uit getrimd vest laag boven de bodem te blijven. Natuurlijk probeerde ik in mijn overmoed de instructeur na te bootsen. Fout? Ja! Dat lukte dus niet helemaal. Botsend en gebruikmakend van de handen en vinnen ging ik verder. Volledig geconcentreerd ging ik achter de instructeur en mijn buddy aan. Onderweg "vroeg" hij steeds hoe het met de resthoeveelheid lucht in de fles stond. Natuurlijk doet hij dit met de handsignalen. Ook ik beheers die omdat ik al met al 250 bladzijden uit het hoofd heb moeten leren, inclusief twee bladzijden met handsignalen en er uiteindelijk ook examen in heb gedaan. Bij 50 BAR moest ik aangeven dat de lucht op raakte. Zover kwam ik niet eens. Na 30 minuten vond de instructeur het genoeg. Hij wist precies waar ik heen moest, ik had daar geen enkel idee van. Follow the leader en dat deed ik dan ook in blind vertrouwen.

Vlakbij de steiger kwam ik boven. Een ervaring rijker. Ik had het, ondanks de weersomstandigheden, niet willen missen. In het water moest ik de vinnen uit doen en dan merk je direct waarvoor die zijn. Zonder vinnen begin je helemaal niets en moest ik me dus aan de kant vasthouden. Met volledige "bepakking" klom ik de trap op en wankel stapte ik op de steiger. Daar waren ook de medecursisten present en één ieder had een grote glimlach op de lippen. Als eerste heb ik het lood afgedaan want geloof me, 10 kg op de heupen is niet prettig. De wandeling terug was een hele andere dan de wandeling heen. Woorden schieten tekort, het was in één woord geweldig. Wanneer mag ik weer? Eerst moest natuurlijk de uitrusting worden ontmanteld en schoongemaakt. In een grote container kon ik me omkleden. Niemand had het koud. Slechts met behulp van de buddy lukt het om het pak uit te trekken. De damp komt dan van het lichaam en de haren en de huid zijn nagenoeg droog. Gek hè?

In het restaurant hebben we met zijn allen nog wat gegeten en gedronken en vulde de instructeur mijn logboek in. Diepte 10,7 meter, tijd 30 minuten. Ik moest de drukgroep uitrekenen en kwam in "F" uit. Ook de hoeveelheid gebruikte lucht en andere relevante zaken worden in het logboek aangetekend. Een handtekening van de instructeur maakte het verhaal compleet. Trots als een pauw heb ik wel drie keer in het logboek gekeken. Rond de klok van 17:00 uur zijn we weg gegaan. Op de parkeerplaats namen we afscheid. Een geweldige ervaring rijker! Ik kan het iedereen aanbevelen. Duiken is fantastisch. Het werkt ontspannend, je ontmoet aardige en relaxte mensen en je streeft allemaal hetzelfde na. Ik zou het nu al niet meer willen missen en ik ben nog maar een aspirant duiker. Zoals de instructeur het al had verteld, deze datum zal dan ook altijd in mijn geheugen gegrift blijven. Hij heeft alweer gelijk gekregen.